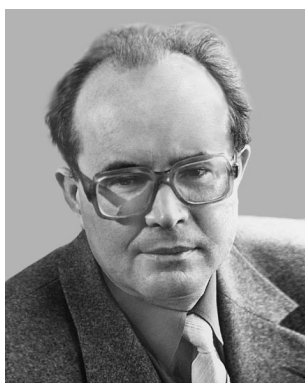

М. Г. Жулинський

Дрозд Володимир Григорович

ДРОЗД Володимир Григорович (25. 08. 1939, с. Петрушин Черніг. р-ну Черніг. обл. – 23. 10. 2003, Київ) – письменник. Чоловік [І. Жиленко](#). Член НСПУ (1962). Премія Фондації О. і Т. Антоновичів (1992). Орден князя Ярослава Мудрого 5-го ступ. (1999). Закін. Київський університет (1968). Працював у ред. олишів. рай. г. «Голос колгоспника» (Черніг. обл., 1959–60), обл. молодіж. г. «Комсомолец Чернігівщини» (1961–62), у ред. г. «ЛУ» (1962–63), «Молодь України» (1963), ст. ред. видавництва «Рад. письменник» (1966–70), гол. ред. ж. «Київ» (1982–85), секр., заступник голови НСПУ (1991–99; усі – Київ). Президент Міжнар. благодій. фонду «Дівич-Гора» (1999–2003). Автор зб. новел та оповідань «Люблю сині зорі» (1962), «Парость» (1966), «Білий кінь Шептало» (1969), «Ніч у вересні» (1980), «Три чарівні перлини» (1981), «Крик птаха в сутінках» (1982), «Новосілля» (1986), «Подих чудесного» (1988), біогр. романів «Добра вість» (1967), «Ювеналій Мельников» (1972), «Ритми життя» (1974), «Дорога до матері» (1979), повістей «Семирозум. Маслини» (1967), «Ірій» (1974), «Люди на землі» (1976), «Земля під копитами» (1980; Літ. премія ім. А. Головка, 1981), повісті-шоу «Музей живого письменника, або Моя довга дорога в ринок» (1994), романів «Інна Сіверська, суддя» (1985), «Пришестя» (1996), «Сто літ любові» (у ж. «Вітчизна», 2003, № 7–8). Від перших новел і оповідань Д. постав як творець «хімерної прози», майстер фантаст.-метафор. манери зображення, поєднання реал. з умовним, уявним, перевтілення, оживлення довколиш. світу, оригін. використання давніх укр. небилиць, нар. переказів, вірувань, фантазій, легенд. Прагнув дослідити морал.-психол. першопричини деградації, втрати людиною морал. основи, духов. орієнтирів, націоетніч. коренів. Майстерно розкрив процес нівелювання особистості у тоталітар. суспільстві, різноманітні форми і засоби ідеол. та соц. мімікрії, ідейно-психол. зомбування людини, перетворення її у масову,

колективну людину, людину-натовп, яку легко перевести в русло масового психозу – колектив. ентузіазму і волі. Так, у новелі «Білий кінь Шептало» (1969) у символічно-алегор. формі розкрив цей процес переродження під тиском системи примусу яскравої особистості в частку колектив. череди, сірої, невираз. маси рабів, сліпих виконавців чужої волі, чужих наказів, програм, заповітів, директив. Особливо гостро виявлено проблему знеособлення особистості, її внутр. роздвоєння, втрати сенсу життя в умовах комуніст. діяльності у романі «Катастрофа» («Вітчизна», 1968, № 2), який заборонено до вид. упродовж 20-ти р. (передрук. у зб. «Подих чудесного»). У романі «Самотній вовк» («Вовкулака», 1968; екранізов. 1991 під назвою «Оберіг», реж. М. Рашеєв) розкрив процес морал. і духов. деградування особистості, що неминуче веде до внутр. катастрофи – до самознищення людського у людині, до втрати найдорожчого – власної душі. Д. один із перших відчув, усвідомив і відтворив у оповіданні «Колесо» (1961), а згодом у повісті «Балада про Сластьона» (1982), в романах «Спектакль» (1985), «Убивство за сто тисяч американських доларів» (1992; 2003), «Злий дух. Із житієм» (1995) духов. і морал. занепад суспільства доби «розвинутого соціалізму», яке породжує кар'єристів, пристосуванців-споживачів, демагогів, духовно обмежених людей. Філософ.-реліг. осмислення історії нар. душі, людського буття як індивідуалізов. форми життя Всесвіту, душею якого є людина, здійснив у романі «Листя життя» (ж. «Вітчизна», 1989, № 4–5; окремі вид. – К., 1992; 2003; Державна премія України імені Тараса Шевченка, 1992), відтворивши у долях героїв тернистий шлях укр. людини крізь страждання заради визрівання душі, самовдосконалення і спасіння перед відходом у потойбічне життя. У романі «Острів у Вічності» («Березіль», 2001, № 11–12) визначив своє земне життя як «прелюдію справжнього життя душі», що розпочнеться серед багатьох окремих душ, які складають Всесвітню Душу. Таке ж біблійне трактування життя людини – у романі «Книга отця Йосипа» («Березіль», 2003, № 11–12). Усі зазначені книги Д. видано у Києві.

Рекомендована література

1. Костюченко В. Коли герой вигаданий. Про В. Дрозда та його роман «Катастрофа» // Робітн. газ. 1968, 6 верес.;
2. Санов Л. Що таке сучасні позиції? // Рад. літ-ра. 1969. № 7;
3. Жулинський М. Наближення // Літ. діалоги. К., 1986;
4. Сивокінь Г. М. Спокусливі сап'янці, або Художній самоаналіз // Київ. 1986. № 5;
5. Гуцало Є. Своєрідність // ЛУ. 1989, 24 серп.;
6. Андрусів С. Душа світу – людина // Там само. 1992, 13 лют.;
7. Бойчук Б. Від уокнаратаwpha contry до Пику ля без дороги назад // Світовид. 1993. № 4;
8. Тарнавський М. Музей живого письменника // ЛУ. 1996, 4 січ.;
9. Жулинський М. Очима білого коня Шептала // Січ. 1999. № 8;
10. Його ж. Жорстока мудрість життя, або Євангеліє від Володимира // ЛУ. 1999, 26 серп.;

11. Яшина Л. Проза Володимира Дрозда: Міфопоет. дискурс. Дн., 2003;
12. Жулинський М. Він змагався у своїй творчості із самим Богом // ЛУ. 2003, 30 жовт.;
13. Невідомий Володимир Григорович Дрозд. Дроздівський зб. Вип. 1. Чг., 2004.

Бібліографічний опис:

Дрозд Володимир Григорович / М. Г. Жулинський // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2008. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-21830>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).